

3. Anděla smrti

„Pan Jednooký, to snad není možný!“ vykřikl Kapitán Blázen, zvedl zadek z pohodlné pohovky a zamířil pozdravit starého přítele, kterého neviděl od té doby, kdy se z něj stal Nejvyšší představený.

„Ty vole, to byla kalba, přes sto tisíc lidí tam bylo. Ještě teď v chrámu uklízej bordel,“ objal Jednooký Kapitána.

„No to mi povídej, tejdén sem se léčil. Co tě sem vůbec přivádí, mocný příteli?“ zvědavě se tázal Blázen.

„Byl jsem u madam Kawasaki srovnat dluhy za holky a tobě sem přiletěl zaplatit účet za zkonsumovaný drogy.“

„Ale prosímtě,“ rozesmál se Blázen a odvedl Jednookému ke stolu s výhledem na taneční parket.

„Se to tady hodně změnilo, od té doby, kdys převzal podnik po Martenovi. Dost si pozvedl úroveň,“ chválil Jednooký a pozoroval pařící lidi.

„No jo, to víš, je to takovej můj koníček a chci to tady mít vymazlený. Ale abysme sme vrátili k jádru pudla. Ty vole, co bys mi platil, já jsem přijel zapařit a vždycky, když jedu někam pařit, tak si vezmu trochu drog, abych měl pro sebe a kámoše. To nestojí vůbec za řeč.“

„Dobře, dobře, ale přeci jen lidi vyjeli asi tři tuny perníku, tunu extáze, koks a trávu sem ani nepočítal a k tomu se vykapalo patnáct litrů LSD,“ odporoval Nejvyšší.

„Jednookej, nevysírej, vy ste zase zajistili pivo a kořalku,“ oponoval Blázen.

Nastalo krátké ticho, které Jednooký ukončil, „ty vole, ubal brko a narýsuj mi pořádnou lajnu pika, pár dní s váma pobudu.“

V podstatě netrvalo dlouho a po kolonii běžela zpráva, že je v baru u Blázna na návštěvě Nejvyšší představený všech Musků, takže mezi všelijakými pracháči a pohlaváry nastal poprask, protože kdekdo se chtěl seznámit. Kapitán Blázen byl v sedmém nebi, protože přesně takhle to měl rád.

Mezitím, kdy ochranka odháněla chudinu od vrat podniku, v jiné části měsíce přistála neznámá kosmická loď válečnického vzhledu.

Virtuální pozorovatel by během postupného přiblížení k cizí lodi prolétl zavřenými dveřmi a přechodovou komorou. Posléze by pokračoval stroze vypadajícími kovovými chodbami, až zastavil na lodním můstku za křeslem, nad jehož vrškem vyčnívala hlava pokrytá černými splývajícími vlasy havraní barvy.

Křeslo se otočilo a v něm seděla samice neznámé rasy s lidským obličejem. Byla oblečená v černém koženém kostýmu, za designovým opaskem zdobeným kovovými pyramidkami měla zastrčený meč a jakousi zbraň.

Nepromluvila ani slovo, hodila na záda tlumok s konektory, který splynul s oblečením a šla k výstupu z lodi. V přechodové komoře nasadila na obličej masku s průhledným čelem a chobot, který z masky vedl, zapojila do batohu. Nadechla se a zmáčkla tlačítko otevírání dveří. Velmi studený vzduch zavál do komory prach, ale neznámé návštěvnici neublížil. S vrtěním zadečku a velmi sexy krokem sešla na povrch Titanu a zkontrolovala displej přístroje, který držela v ruce. Chvilí prohlížela údaje, pak jej schovala do boční kapsy krosny a vyrazila jedním konkrétním směrem.

Zmrzlé krystaly methanu a drobný štěrk praskal pod pevnými podrážkami bot a neznámá žena během necelé půl hodiny došla k ochranné bariéře, kterou byla kolonie obklopena. Chvilí chodila podél a pak vytáhla malý předmět velikosti propisovací tužky a tenkým hrotem se dotkla silového pole. Chvilí bylo nečinné, ale pak začalo vykazovat výrazné pohyby, měnit barvy, aby nakonec okolo hrotu vznikla díra asi o metrovém průměru, kterým cizinka rychle proklouzla. Otvor se uzavřel a jen stopy v prachu prozrazovaly, že tudy někdo šel.

Mimozemská samice sundala masku a z plných plic natáhla čerstvý vzduch. Uklidila masku s chobotem a vytáhla cosi, jenž vypadalo jako dávkovač. Prohlédla si zblízka obsah ampule a temně promluvila.

„Přicházím v míru, ale fakt to potřebuju.“

Jakmile dořekla větu, šlehla si dávku a celou ampuli vypustila dávkovačem přímo do trubky levé ruky. Znovu se nadechla a vydala hrdelní výkřik, který zvedl ptactvo v okruhu minimálně jednoho kilometru.

Špinavou uličkou, kterou obývali jenom vágusové a feťáci na dně, vanul vánek, který pohazoval s papíry a jiným nepořádkem poletujícím vůkol.

Na jednom konci se objevila postava a z krabic a jiných bezdomoveckých přístřešků postupně vylézali jednotliví obyvatelé. Zanedlouho byla ulička plná lidí, kteří se šourali ke stojící figuře. Ta po vystání fronty, výměnou za pár drobných, rozdávala dýleráky s lacinou náhražkou heroinu. Postupně rozsvěčující malé ohničky zapalovačů naznačovaly, že obyvatelé právě vaří snídani, oběd nebo večeři v závislosti na závislakově periodě. Dýler se nadechl a vstoupil do uličky, kterou prošel jako král po svém království. Došel na druhý konec a zmizel v přilehlé ulici.

Nebo zmizel, zmizel z očí svým klientům, protože ti neviděli, že tam již čeká jiný stín, který jest čtenáři pár minut znám a právě se vynořil z šera přilehlého přístřešku. Slunce zapadalo a v posledních paprscích stála před dýlerem fakt sexy ženská.

„Kde ty se tady bereš?“ promluvil jízlivě a v duchu si představoval, že tahle kunda bude snadná kořist.

„Přicházím v míru a fakt to potřebuju,“ odpověděla kost a nahodila opravdu sexy se úsměv.

„To nebude problém, kotě,“ rozesmál svůj obličej dýler.

„O tom nepochybuji, kde to máš?“ řekla sexy hlasem návštěvnice.

„Tady a teď, jo? No ty si pěkná divoška,“ smál se chlap a začal rozepínat poklopec.

„Tohle nechci, chci to, co si prodal tomu odpadu.“

„Počkej, frajerko, tak o tohle ti jde, to si naser, nic nemám a to co mám, ti nedám,“ otočil dýler tón hlasu a rukou šáhl pod bundu.

„Dej mi co máš, přicházím v míru a fakt to potřebuju.“

„Naser si, krávo zasraná,“ dýler vytáhl pistoli, ale nestihl udělat nic víc, než ji zase pustit na zem, protože jeho nohy byly asi 20cm nad povrchem a krk mu svírala pekelná síla stisku. Cítil, jak druhá ruka prohledává kapsy, vytahuje posledních pár dýleráků, pak začal chrčít a omdlel.

Mimozemská návštěvnice položila tělo na zem a začala přesypávat obsah pytlíků do skleněné patrony.

„Doprdele, je toho málo,“ zamručela a vložila patronu do dávkovací pistole. Odněkud vytáhla tlustou jehlu, kterou nasadila na dávkovací zařízení, zabodla do hrudi dýlera a napumpovala do něj směs z dávkovače. Ten sebou zaškubal, zvrátil oči, až odhalil bělma a pěnou u huby vyšly poslední molekuly dechu.

Vražednice vyměnila nástavec za tenkou jehlu, kterou posléze zabodla mrtvému mezi oči a vysála obsah, který po průchodu hadičkami skončil jako bílá kapalina v skleněné nádobce dávkovače.

Se slovy „*nikdy nesmím zapomenout použít vlastní jehlu, abych nechytla nějakou nemoc*“ pečlivě prohlédla získanou látku, vyměnila buchny a třetinu si šlehla.

„Konečně, musím najít někoho, kdo má tohodle sajrajtu hromadu, jakože se Minda jmenuju,“ pomyslela si Minda a spokojeně odešla.

Vedle v ulici byli všichni houmlesáci spokojeně sjetí a nikdo z nich netušil, že zítra přijde kruté vystřízlivění.

O něco později ten samý večer v jiné části města v jednom skladišti zrovna sedí u malého stolku dva muži a před sebou mají několik balíčků s bílou látkou.

„Dvě kila heroinu a jsme vyrovnaní,“ řekl první.

„Platí,“ odpověděl druhý a chtěl se zvednout. Jenže okamžitě zastavil své konání, protože v místnosti byla najednou z ničeho nic neznámá krásná žena a táhla za nohy jejich osobní ochránce.

„Co to kurva...?“ pokusil se zareagovat jeden ze strážců, ale Minda vypustila malý ocelový bumerang, který vykonal určenou práci a zkrátil hlídače přesně o hlavu.

„Vy ostatní složte zbraně, chvíli vás potřebuju ještě živé a celé,“ řekla a pustila nohy.

„Copak to tady máme? Héráček v neřadě kvalitě. Kdo to prodává?“ zeptala se.

„Co je ti kundo do toho,“ odsekl jeden z obchodníků.

„No nic, ale už mi nikdy neříkej ‚kundo‘,“ odpověděla, nožem rozřízla jeden z balíčků a nabrala látku do skleněné nádoby.

„Nešahěj na to, svině, zabte ji, na co kurva čekáte,“ zařval překupník, ale Minda opět vyslala bumerang, který stojící strážce omráčil úderem do zátylku. Pak vytáhla dávkovač a provedla rituál s napuštěním hěráku a vysátím mozku. Když skončila, prohlédla plnou ampuli a znalecky pokývala. „Tohle je konečně matroš, jak má bejt,“ zasmála se a pustila znovu do práce, protože měla před sebou pořádnou hromadu položivých těl, která potřebovala zpracovat.

Uběhlo několik dní a v kanceláři komisaře Rexe na stole ležela slušná hromada dokumentů. V křesle seděl pes, tedy technicky fena jak v předchozím setkání naznačil Kokot a kouřil joint. „Co se to kurva děje, že se mi nahromadilo tolik mrtvejch ničemů? Půlka bezdomovců zmizela, dýleři jsou zalezlí a maj z něčeho strachy nasráno v kalhotách. A to něco je nějaká sviňská věc, která vysává nafetovaný mozky z hlavy, podle toho co píšou v pitevních zprávách.“ Přemýšlel a prohlížel fotky z místa jednotlivých činů. Hrozně nerad opouštěl svoji misku a pelech v kanceláři, ale šestý smysl mu říkal, že tak bude muset brzo dozajista učinit. Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ vyštěkl nasraně a nepřestával se zabývat lejstry. Do kanceláře vstoupila policistka a přinesla další kupu papírů. „Komisaři, našly se další mrtvolky, lidi si stěžují a bojí se v klidu fetovat a obchodovat. Něco už musíme udělat,“ řekla. „Vím, pracuju na tom, teď běžte a nerušte mě v přemýšlení,“ odsekl Rex a když pracovnice úřadu za sebou zavřela, ubalil pořádný bambéro.

U centrálního pultu v Bláznově klubu hučel a blikal alarm. „Zavolej Kapitána a Ponga, tohle musej vidět,“ řekl sedící zaměstnanec ochranky kolegovi. Ten krátce poté přišel s oběma. „Co se děje, že nás rušíš z pařby?“ zeptal se Blázen. „Kapitáne, tohle musíte vidět,“ natočil chlap monitor. „Co to je za libovou kurvičku?“ díval se nechápavě Pong na sexy Mindu, která právě omráčila jednoho ochránce a táhla ho za nohu až k trezoru, kde už leželo několik dalších těl. Pozorovali Mindu, jak nějakým nástrojem rozřezává dveře a vstupuje do trezorové místnosti. Pong přepnul na vnitřní kameru právě ve chvíli, kdy do čočky vyplázla cizinka velký jazyk a lascivně mrkla. „To je děvka neuvěřitelná, úplně cítím její sílu, bude ji těžký zabít,“ slintal na obrazovku.

Minda vytahala z regálů uskladněné drogy a pevné látky přesypávala do připravených nádob. Rychle si všimli, že šla po opiátech a psychedelikách. „Co s tím kurva chce dělat?“ přemýšlel Blázen a nepřestával fascinovaně sledovat lupičku. Jeho otázka byla rychle zodpovězena, když Minda přitáhla strážce a vykonala svůj obřad. „No to je mrdka, co to kurva dělá?“ divil se Pong, když znenadání vstoupil nakalený Jednooký. „Ty vole, Minda, kde ta se tady vzala?“ překvapeně řekl. „Ty ji znáš?“ zeptal se Blázen. „Znám a je to pěkná svině, přijela sklízet a budeme ji muset najít a zabít, jinak přijdou další a budou přicházet tak dlouho, dokud tady budou zbývat nějaký lidi.“ „Paráda, jdu si připravit a naostřit zbraně,“ řekl s nadšením v hlase Pong a odešel. „Hele, nějaký pes,“ ukázal Jednooký rukou na monitor. „Doprdele, komisař Rex, kde ten se tam bere,“ s údivem řekl Kapitán. Oba pozorovali Rexe krytého bednami, jak obchází zlodějku a štěká (*nutno zobrazit titulky*), že se musí jménem zákona vzdát. Ta se mu vysmála a bumerang urazil komisaři obě zadní nohy. „Ty vole,“ se slzou v oku pronesl Blázen.

Chaos, blikající sanitky, policisté a mezi tím vším Kapitán Blázen a Pong, kteří se sklánějí nad nemocničním vozíkem s Rexem připojeným k hadičkám a odvážejí ho rychle do sanitního vozu. „Musíme tu svini najít dřív, než se všechno podělá ještě víc,“ řekl Pong a šel zjistit, jaký utrpěli ztráty na majetku.

Druhý den stál v nemocnici Blázen nad ležícím komisařem Rexem. „Koukám, že ti Čiňani přidělali pěkný nový nohy, bionický,“ podával mu brko.

„Chvilí bude trvat, než si na ně zvyknu, ale prej budu moct jít zítra do práce,“ odpověděl Rex a s chutí potáhl a pokračoval.

„Bylo to o koule a vůbec, máte nějaký stopy?“

„Máme video,“ řekl Kapitán.

„I s tím mým úrazem?“

„Jo,“ převzal Blázen brko a potáhl.

„To budu chtít vidět, mohl bych ten záznam prodat televizi a něco si přivydělat,“ přemýšlel Rex a znovu natáhl pracku pro brko.

„Šéfe, ztráty nejsou ničující, ale vzala veškerej hérák a halucinogeny a udělala pořádněj bordel. Mrtvoly odvezli Rexovi kolegové,“ promluvil Pong, když seděli v klubu u stolu nad otevřenými lahváči a narýsovanými lajnami.

„Se nedá nic dělat, ale jak tu svini najdeme?“ řekl Kapitán.

„Můj vůdce, jestli můžu vstoupit do diskuse s faktickou poznámkou, ale ta šílená ženština se sem nějak musela dostat,“ pověděl Kokot.

„Má naprosto pravdu příteli Blázne. Musíme najít loď, kterou přiletěla, nebude příliš daleko od kolonie,“ potvrdil Kokotovu teorii pan Jednooký.

„Když najdeme loď, najdeme i Mindu. Dobrej plán,“ shrnul krátkou debatu Blázen a odpálil joint.

„Šéfe. já vyrazím na lokální pátrání a pokusím pro komisaře Rexe zajistit nějaký další důkazy,“ dodal ještě Pong, na kterém byla vidět jistá nervozita a touha vyrazit do terénu.

„Ty vole, Pongu, padej nebo se mi tady zhroutíš,“ zasmál se Blázen a upil z lahváče.

Pong stál na místě nového činu v jednom ze svých oblíbených bordelů.

„Až se mi ta svině dostane pod ruky, já s ní pořádně vyjebu,“ mumlal pod svůj čínský vous, když procházel chodbou a viděl všechny svoje oblíbený děvky mrtvý s dírou uprostřed hlavy.

„Přežil někdo?“ zeptal se nedaleko stojícího policisty.

„Nikdo, pořád stejný modus operandi,“ odpověděl stručně.

„Doprdele, někdo musel něco vidět,“ zamručel Pong a jeho vycvičený mozek začal pracovat na 76,8% výkonu. Kromě několika doteď nevyřešených fyzikálních problémů vyřešil i otázku smyslu existence, ale tyto odpovědi ho zaujaly jenom krátce, protože mozkové synapse mistra kung-fu právě spustily vizualizaci místa činu.

Minda vstoupila do bordelu únikovým východem a ochranka pro ni nebyla překážkou. Nejdříve ochromila návštěvníky v přízemí, na hlavní vchod pověsila ceduli, jež oznámila uzavření z technický důvodů a pak vstoupila do prvního patra a brala jeden pokoj za druhým. Během cirka necelé půl hodinky měla hotovo.

Otevřela v posledním pokoji barový pult a vyndala láhev kořalky, kterou na ex vyžahla.

Překročila mrtvá těla zákazníka a služebnice rozkoši a zamířila na záchod. Otevřela dveře, stáhla kalhoty, posadila na toaletní mísu a vysrala něco velmi odporného. Mouchy, které seděly u stropu, zabzučely a popadaly na zem. Když byla hotová a spokojená, pustila se do své nejoblíbenější práce. Vysávání mozků obětí.

Nějakou chvíli tím strávila, několikrát sice byla vyrušená ze své činnosti prudkým bušením na vstupní dveře, ale to po nějaké době ustalo, protože zákazníci šli o bordel dál. Nakonec odešla stejnými dveřmi, kterými přišla.

Pong stál v poslední místnosti na konci chodby a přemáhal žaludeční nevolnost, aby se nepoblil.

„To je smrad, co? Několik kolegů muselo být odvezeno do nemocnice s prudkou reakcí, takže dovnitř můžete jen v ochranném obleku,“ povídal stojící policista.

„Já to vydržím,“ řekl Pong a hrdinně vstoupil do místnosti, ve které pracovalo několik postav v maskách, ohledávali místo činu a někteří uklízeli.

„Ty hovna nechtěj vůbec pustit,“ křičel ze záchoda pracovník laboratoře.

„Jak to můžeš vydržet?“ podivil se jiný hlas.

„Normálně, jsem vycvičeněj, ale tohle je fakt síla,“ pověděl Pong a sehnul se pro prázdnou láhev.

„Víte vážení policejní orgáni, takový sftovaný hovno sem už dlouho necejtil, ale v tomhle cejtim kromě drog ještě něco navíc. Nějakou chemku, kterou není fet, ale něco, čím nasákla v místě, kde se schovává.“

Jeden z laborantů se zamyslel a vyndal z boxu vědecký přístroj, který zapnul a začal s ním chodit po místnosti. Zařízení vydávalo hlasitý nepřijemný pištivý zvuk.

„Omlouvám se, trochu ho zmátl ten zápach, už bude ticho,“ zasmál se vědátor a nepřestával v chození po místnosti.

Pong musel jít zpět na chodbu a chvíli kecal s hloučkem policistů.

„Tohle není dobrý, ta svině neskončí, dokud tady budou nějaký drogy,“ řekl.

„To je nám jasný, musíme ji dostat co nejdřív,“ odpověděl jeden z ochránců pořádku.

„Dáš mi lajnu?“ zeptal se další. Pong se nadechl a protože si vzpomněl, co mu říkal Šéf o vztahu k orgánům, vyndal zrcátko a nadrtl krystal.

Někdo vytáhl malý přenosný stereo přehrávač a pustil hudbu vzdáleně připomínající hiphop. Kdosi další přinesl lahváče a láhev rumu.

Ze dveří vyšel pracovník laboratoře, sundal masku a promluvil.

„Fabrika na výrobu hnojiv a barviv.“

„Co je s ní?“ ozval se opilý hlas.

„Ten zápach, který ucítil Pong. Je to zápach fabriky na hnojiva a barvy,“ zopakoval chlap.

„Takže někde tam poblíž má svý doupě, jasný. Musíme vymyslet nějaký bezpečný plán a mezitím budeme fabriku nenápadně pozorovat,“ pousmál se Pong, protože byl rád, že byl vědecky potvrzen jeho instinkt.

Kokot nastartoval motor Kapky, opustil vzdušný prostor pod ochrannou kupolí a vylétl na stacionární dráhu nad územím kolonie.

Nastavil detektorům maximální možnou citlivost a začal skenovat povrch. Aby ukrátil čas, procházel databáze, aby o Mindě zjistil něco víc.

„To je kurva stará,“ pomyslel si ve svém elektronickém mozku, když našel první záznamy z doby asi před 150lety, kdy nezletilá Minda vyvraždila celou školu i s rodinou školníka. Jenom proto, že ji externí zaměstnankyně v oboru úklidových služeb slušně požádala, aby obešla čerstvě umytou podlahu. Za tento masakr byla umístěna na vězeňskou planetu pro nezletilé a mladistvé, kde pod vojenským dohledem dokončila vzdělání a vstoupila do armády.

O této době nenašel Kokot v databázích záznamy a Minda se vynořila o dalších 40let později, zbavená veškerých vojenských poct, občanských práv a svobod.

„Zajímalo by mě, co provedla, ale asi nic pěkného,“ řekl sám sobě Kokot, zkontroloval stav skenování povrchu a pokračoval v prohlížení databází.

Čas od času se vynořila v záznamech některých kolonií a především na páté straně v černé kronice novin vydávaných Musky. Z nich vyplývalo, že Minda sklouzla po šikmé ploše a pracovala jako nájemná síla pro zločinecké gangy, pro které vykonávala špinavou práci. Obvykle spočívající v pozabíjení větší skupiny lidí a nebo rovnou ve vyvraždění celých měst, kolonií či planet. Tehdejší Nejvyšší představený musel vydat zatykač a Minda zmizela z dějin až do předchozího roku, kdy se objevilo podezření, že stojí za zničením jedné těžařské společnosti v zapadlé části Galaxie.

„Tak to bude Pong nadšený, že našel takovou soupeřku,“ pomyslel si Kokot, když tu zapípal skener.

„Něco sem našel,“ s myšlenkou v hlavě zapnul komunikátor a zavolal Kapitánovi Bláznovi.

„Můj vůdce, asi sem našel loď, kterou Minda přiletěla.“

„Výborně Kokote, pošli mi souřadnice a sejdeme se na místě,“ odpověděl Blázen.

„Rozkaz!“ zasalutoval Kokot, ale pak si uvědomil, že ho nikdo nevidí. Vypnul skener a nasměroval loď k získaným souřadnicím.

„Nový nohy ti slušej,“ konstatoval Blázen k kanceláři komisaře, když viděl Rexovy umělé zadní běhy v praxi.

„Ty vole, ještě si na ně furt zvykám, sou silnější než ty moje starý, takže padám na držku, když se rozeběhnu. No a musím pár dnů čůrat na čubičku, než mi zesílí pozadí,“ pověděl komisař a podal Kapitánovi brko.

„Vždyť ty ale si technicky vzato...,“ chtěl Blázen oponovat, ale Rex ho zarazil.

„O tom se nechci bavit. Abych se vrátil na začátek diskuse, Pongu, zvláště tobě to připomínám trojnásob, ale týhle akci velím já. Rozumíte? VELÍM JÁ, takže mě všichni budete poslouchat.“

„Ale já tady mám nejlepší výcvik v hledání a zabíjení,“ ohradil se Pong.

„Pravda, ale jsi na mém území, jasný?“ vyštěkl Rex.

„Šéfe...“

„Pongu, ty vole, prostě ho budeš poslouchat, dokud neuznáš nebo ti neřeknu, že máš udělat věci po svém.“

„Šéfe, tomu rozumím,“ ulevilo se Pongovi.

„Nemáš s tím, Rexi, problém? Že ne?“ podal Blázen komisaři brko.

„Ehhh, nemám, ale jenom z protekce, ok?“ nevrle zavrčel Rex.

„To beru,“ zasmál se Blázen, pozvedl lahváče a přítomní v kanceláři si přitukli na úspěch akce.

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ vykřikl Rex a do kanceláře vstoupila policistka s další hromadou papírů.

„Máme tu další mrtvé a padesát pohřešovaných,“ položila lejstra Rexovi na stůl a odešla.

„Můj vůdce, asi sem našel loď, kterou Minda přiletěla,“ ozval se z vysílačky Kokotův hlas.

„Výborně Kokote, pošli mi souřadnice a sejdeme se na místě,“ řekl do mluvítka Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Musíme vyrazit. Rexi, sežeň svý nejlepší muže a já zavolám Urghu a Karlose, určitě taky rádi vyrazí na lov,“ ukončil definitivně sezení Kapitán, dokouřil joint a zvedl se z křesla.

Jsme v továrním komplexu, který pro oko zaměstnanců neviditelně obsazují nejlepší Rexovi muži a ženy, jenž ze skrytých míst za pomoci moderních technologií monitorují oblast, ve níž se měla Minda nacházet.

V jedné z těchto skrýší byl ukryt Rex, Blázen, Pong, Urgha a Karlos.

„Naše detektory zachytily neznámé feromonové stopy, které vedou do provozu přímo před námi. Vaří tam nejhorší chemický sračky, jaký si dokážete představit. Její pachová stopa končí hned za vstupem,“ promluvil Rex a kouřil brko.

„Šéfe, můžu jít na vlastní průzkum? Potřebuju si to tady prohlídnout tak nějak po svém, po šaolinským, chápete, ne?“ otočil se Pong opatrně k Bláznovi.

Kapitán povzdechl a podíval po Rexovi, který nic neřekl.

„Pongu, běž a neudělej nic, čeho bychom mohli litovat. Víš, kdo tady oficiálně velí.“

„Šéfe, jasný,“ usmál se Pong, dal si dvě pořádný kobry, který už měl nachystaná a celý natěšený potichu zmizel z pozorovatelný.

„Veliteli, všechny jednotky jsou na místě. Čekáme na vaše rozkazy,“ ozvalo se z vysílačky.

„Výborně, teď budeme čekat, dokud se neobjeví hledaný subjekt. Hlavně kurva buďte zticha a nerozjíždějte velký párty,“ odpověděl komisař Rex, potáhl z brka a napil z lahváče.

Pong slezl po špinavém ocelovém žebříku do sníženého přízemí a ocenil industriální strukturu plnou železa, oceli a rachotících strojů. Nezdržel se kocháním příliš dlouho a zamířil směrem k hale, ve které měla mít Minda skrýš. Ne, že by nevěřil Rexovým lidem a jeho strojům, na to se znali už celkem dlouho, ale chtěl mít svůj vlastní přehled a názor na aktuální situaci. A tahle situace vyžadovala opravdu zkušený a odborný názor.

Takže se protáhl malým větracím okénkem dovnitř výrobní haly a první co ho málem uzemnilo, byl chemický zápach vycházející z výrobní linky. Netušil, jaké sračky v těch kádích vařili, ale rozhodně to byl nějaký opravdu hnusnej sajrajt. Pochopil, že vlastnímu čichu nemůže věřit, takže se posadil a začal meditovat. V sedu lotosového květu několik minut vydával zvuky jako „*ooooommm vatvatvat ooom oooooommmmmgg*“ a podobně.

Teď by byla možná vhodná malá vložka v podobně digitálního průletu nad mozkovými synapsami, které se přeprogramovávají a přemostují tok dat tak, aby nepoužitelný nos zbytečně neubíral smyslové kapacitě. Pong otevřel oči.

Svůj nos viděl, avšak ho vůbec necítil. Zato zrak, sluch a hmat byl několikanásobně lepší, takže najednou dokázal ve vibracích podlahy rozlišit chůzi zaměstnanců a pohyby strojů.

„Mistři, díky vám za tenhle zkrvvenej výcvik,“ poděkoval Pong v duchu Mistrům a připravil pořádnou lajnu, aby získané schopnosti ještě o něco posílil.

Pong naladil mysl na spirituální vibrace a procházel místy, kde se setkávalo energetické vlnění tovární haly s vlněním pomalu a nenápadně odváděných zaměstnanců únikovými východy. Čtenář si může Číňanovo vidění představit jako Matrix smíchaný s Bezstarostnou jízdou a Predátorem, ale on to tak nevnímal.

„To je v prdeli, hlavně kurva nenápadně se řeklo a ti idioti mizí jak pára nad ohněm,“ pomyslel si, když mu došlo, že celý provoz je prázdný a výrobu řídí automat.

Netrvalo dlouho a odhalil podezřelé krvavé stopy, které vedly schodištěm k servisním místnostem pod střechu. Instinkty a celá řada zkušeností mu říkaly, že by se měl dostat nahoru jiným způsobem než pěšmo po schodech. Rozhlédl se po konstrukci, předvedl malý kung-fu trik a elegantně vyskočil na jednu z traverz, které mu vedly nad hlavou. Tiše se přesouval výš a výš, až byl úplně pod střechou u malého okna, ve kterém viděl cosi, co ho stoprocentně ujistilo, že je na správném místě.

„Šéfe, slyšíte mě?“ tiše promluvil do vysílačky.

„Slyším, co je?“ ozval se zhulený Bláznův hlas.

„Šéfe, našel jsem její doupě, je tu hromada mrtvol, ale po tý svini ani památky.“

„Pongu, pojď zpátky, počkáme si na ni venku. Dřív nebo později se tu musí ukázat,“ řekl Rex.

„Rexi, ty vole, ani náhodou, zůstanu tady, ozvěte se mi, až něco uvidíte, Pong konec.“

„To se posrali, ne?“ pomyslel si, když schovával vysílačku do kapsy oblečení. Podíval se ještě jednou dovnitř kdysi servisní místnosti, ve které ležela hromada mrtvol v různém stavu hniloby s dírou mezi očima a kupou drog na několika stolech.

„Copak je jí to furt málo?“ říkal si, když zalézal do malého tmavého koutu nedaleko sledované místnosti, ze kterého měl solidní výhled do okolí. Vyndal nádobíčko a připravil několik lajn. Měl podezření, že tohle bude dlouhé čekání.

„Hele Blázne, se mi moc nelíbí, že Pong neposlouchá moje rozkazy,“ otočil se Rex k Kapitánovi.

„Co naděláš, chceš tam za ním jít? Podle mě je lepší, aby tam zůstal, když se dostal tak blízko skrýše,“ řekl Blázen a podal Rexovi brko.

„No, asi máš pravdu,“ zamyslel se Rex a mocně tahal.

Otevřeli lahváče a začala menší kalba, jenž byla občas přerušena hlasovou kontrolou jednotlivých stanovišť. Blázen měl menší podezření, že postupně některé jednotky začaly mlčet a jiné měly velmi unavené hlasy. Po několika hodinách se otočil k Rexovi, který zrovna dával „čelíčko“ na stole a probudil ho.

„Hele, ty vole, nějak se ti to tady celý rozpadá, možná je čas povolat čerstvé posily a vyměnit unavený strážce.“

„Cococože?“ otevřel Rex oči a zmateně rozhlížel kolem. Bylo vidět, že je mírně dezorientován.

„Zahul si, ať se probereš,“ nabídl mu Blázen jointa, po kterém komisař lačně hmátl.

Když konečně Rex nabyl vědomí, došlo mu, že takhle vypadá lehce posraná policejní práce.

„Nemám čerstvé posily, všichni jsou tady.“

„To si děláš prdel? Beru ti velení, svůj majetek musím ochránit sám,“ naštvaně prohlásil Blázen a vyvolal Ponga.

„Pongu, nespíš doufám?“

Chvilí bylo ticho, ale odpovědi se dočkal.

„Šéfe, ste se posral? Já a spát?“

„Já vím, Pongu, blbej fór. Jak to tam u tebe vypadá? Tady nastal, ty vole, chaos jako blázen, takže sem Rexovi sebral velení a velím tomu já.“

„To rád slyším, Šéfe. Už bylo načase, protože tady pobíhalo pár solidně vyndanejch policajtů.“

„Mě poser,“ ulevil si Blázen.

„Šéfe no jo, ale jinak klid. Náš cíl ještě nedorazil, takže musíme čekat. Nic jinýho nám nezbejvá. Jo, a zkuste odvolat ty největší vyndance nebo nic nevyřešíme. Pong konec.“

„Rexi, musíš odvolat všechny služby neschopný a zkus zjistit, kolik střízlivejch lidí ti vůbec zůstalo. Já se, ty vole, bojím, že celá akce zase zůstane na našich bedrech, jak je ostatně tradičně zvykem.“

„Blázne, dobře, dobře,“ odsekl Rex a vydal několik rozkazů.

Po kratší chvíli zjistil, že má k dispozici pouze pět mužů relativně soudných, takže usoudil, že Bláznův plán je ten nejlepší možný plán.

„Urgho, Karlosi, buďte připraveni okamžitě vyrazit Pongovi případně pomoci, bůhví, jestli už tady ta pojebaná Minda dávno není,“ řekl Blázen a zapálil brko.

Pong sledoval prostor a cítil, že není všechno úplně v pořádku. Jeho vnitřní senzory a zkušené instinkty napovídaly, ať zůstává pořádně ve střehu.

Šnupl lajnu a protáhl hřbet, když tu najednou pocítil silné svědění v šíji. Dlouho očekávaný okamžik právě v tuto chvíli nastal.

„Šéfe, je tady,“ špitl do vysílačky, postavil se a otočil. Minda stála za ním a hrála si s velkou mačetou.

Byla o pár hlav větší než Číňan a s arogantním pohledem ho z výšky prohlížela.

„Ty budeš pěkně nebezpečnej zmrđ, že jo?“ promluvila.

„To sem a ty budeš fakt vostrá děvka,“ odpověděl Pong a začal se velmi těšit.

„A chceš mě zastavit,“ pokračovala Minda.

„Musím, bereš nám naše drogy.“

„Budu v tom pokračovat, dokud je všechny nepřeměním na svůj matroš.“

„Co to vůbec bereš?“

„Pěkně svižnej sráč,“ zasmála se Minda a šlehla si dávku z dávkovací pistole rovnou do krku. Celá se otrásla a vyvalila oči.

„Zabiju tě, skrčku.“

„No tak to zkus,“ odpověděl Pong, vytáhl meče, vyskočil a vysokým kung-fu hlasem dlouze zaječel, až popadal nějaký ten prach z traverz a různých dalších předmětů.

Mačeta a meče se srazily v ohňostroji jisker a oči bojovníků krátce setkaly. Nyní by bylo vhodné, kdyby si velevážený čtenář představil záběr z očí do očí, mezi kterými létají digitální blesky a střiká digitální chemie.

„Si dobrá,“ mhouřil Pong oči.

„Ty taky nejsi špatnej.“

„Bohužel, kdybychom se potkali v jiné realitě a jiné době za jiné situace, bylo by všechno jinak,“ řekl Pong.

„Bylo by to silný,“ odpověděla Minda.

„To by bylo, vostrá děvko,“ pověděl Pong a předvedl pár luxusních triků s meči, než znovu vystartoval po Mindě.

Řezali se hlava nehlava, jejich zbraně přesekávaly ocelové traverzy a padaly tvrdé údery, po kterých odlétávali hodně daleko a káceli všechno v cestě. Postupem času udělali z výrobní haly kůlničku na dříví. A nesmíme zapomenout, že bitka probíhala mezi velkými nádobami s bublajícími chemikáliemi.

Dávali si solidně do těla, poletovali vzduchem a každým okamžikem hrozilo, že jiskry odletující od oceli zapálí výpary z gigantických hrnců.

„Fakt slušná show!“ uslyšel Pong známý hlas a otočil hlavu. U vstupních dveřích stál Šéf, Urgha s Karlosem a sledovali podívanou.

„Šéfe, to je vostrá děvka, takovou byste chtěl poznat,“ vykřikl Pong na pozdrav a neustával v boji.

„To vidím, Pongu, na jak dlouho to vidíš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, když dovolíte, rád bych si s ní užil. Je velmi vostrou protivnicí,“ zakřičel Pong.

„Dělej jak chceš, ale zbytečně to neprotahuj, jo?“ konstatoval a podal brko panu Jednookému, který právě vstoupil, aby viděl, jak pokračuje lov Mindy.

„Blázne, slušná děvka, co? Fakt by mě zajímalo, pro koho teďka pracuje. Pong je na tom jak?“

„Ty vole, vidíš sám, dostává trochu na prdel,“ zasmál se Blázen a v duchu měl zvláštní pocit.

Pong s Mindou poletovali po celé hale a zanechávali za sebou trosky, které padaly do kotlů s chemkami. Sem tam došlo k zápasu, jenž proběhl na hraně vroucího kotle, kde přeskakovali nad bublajícími sračkami a snažili se do nich nespadnout.

Zápas byl dlouho vyrovnán, teprve až po několika hodinách bylo na obou bojovnících vidět malé znavení, ale množství diváků poměrně zhoustlo a Karlos celkem úspěšně organizoval výběr sázek na vítěze. Bylo to tak fifty-fifty, ale Pong byl považován za většího favorita. Urgha otevřela bar a začala prodávat bagety a lihoviny.

Celá hala byla zničená na holou konstrukci a nějak záhadně se nádržím s tekutými jedy nehody vyhýbaly, i když některé okamžiky byly napínavé. Například ten, když Pong s Mindou zavěšeni na dlouhých řetězech ve vzduchu bojovali svými zbraněmi a k zemi padaly mraky jisker.

V jednu chvíli se to stalo, Minda přetřela mečem jeden z řetězů, Pong se zřítíl k zemi a železo na něj dopadlo plnou silou. Diváci zatajili dech a vše na okamžik utichlo.

„Pičo, jebat, mrdat, kunda drátem vyjebaná,“ ozvalo se nadávání a chrastění kovu, ze kterého vylezla ruka.

„Hele, ty kundo, ty si mě zranila!“ vykřikl nasraně Pong směrem k Mindě a přitom předvedl velmi rychlé kung-fu chvaty ocelovými jídelními hůlkami.

„Bacha, došlo na jeho hůlky, brzo bude konec,“ řekl Kapitán a diváci začali divoce cpát Karlovi další peníze.

„Si jako myslíš, že mě dostaneš těma jídelníma hůlkama?“ rozesmála se Minda.

„Proč by ne?“ oponoval Pong.

„Mě nemůžeš zabít jídelníma hůlkama,“ neustávala ve smíchu.

„Ty se moc nesměj frndo, Pong umí hůlkama dělat různé věci,“ ozvalo se opilé zaštekání komisaře Rexe, který seděl vedle Kapitána a hulil brko.

„To bych chtěla vidět!“ zakřičela Minda a skočila na zem, aby se postavila Pongovi čelem.

„Gesto oceňuju, ale nebyl chytrej nápad skočit mi takhle do náruče,“ řekl Pong a zaujal postoj opilého návštěvníka jídelny u veselých skákajících ježečků.

„Co to...?“ stačila Minda nasadit překvapený výraz, ale Pong kolem ní neuvěřitelně rychle protančil a ona ucítila první jídelní hůlku, která sklouzla po ochranném nákrčníku. Hned poté druhou, která prošla malou mezerou mezi vestou a rukávem a vnikla hluboko do její hrudi.

„Doprdele...!“ chytila rukou vyčnívající hůlku, rychle ji vytáhla a podívala rudým pohledem po Pongovi.

„Velmi těsně, ještě štěstí, že mám mírně odlišnou anatomii od té vaší, jinak bys mě dostal úplně. Nemůžu tady zůstat, někdy příště snad souboj dokončíme,“ srozumitelně bez známky bolesti pověděla překvapenému Pongovi a vyskákala po traverzách pod střechem.

Ze skryše vyndala ampule s bílou látkou a zmizela po střeších ve tmě.

„No to je zbabělá svině,“ zakřičel někdo v davu.

„Karlosi, vrať mi peníze,“ ozval se jiný hlas.

„Nasrat, beru všechno,“ odpověděl Karlos a vypadal dost rozhodnutě nevydávat nic.

„Šéfe, musíme ji pronásledovat,“ řekl zkrvavený Pong Bláznovi.

„To musíme. Kdo chce jít s náma, může se přidat,“ vyhlásil Blázen a hosté při představě lovu zajásali.

K pronásledování nadržžený dav se setkal venku mezi továrními halami a halasně vyřvával. Bar stále jel a někdo přitáhl mart'anskou dechovku.

„Můžete mi chvíli, věnovat pozornost?“ vyskočil na bednu od whisky komisař Rex a postavil se na umělé zadní nohy.

„Kurva, můžete mě zmrdi poslouchat?“ vyštěkl z plných sil Rex, když nasraně viděl, že ho nikdo neposlouchá.

„Co chceš?“ ozval se kdosi.

„Chci dát slovo Pongovi, velí celý týhle akci,“ řekl komisař.

„Však na něj taky celou dobu netrpělivě čekáme, ty vole!“ zakřičel jiný hlas.

Rex přenechal místo na bedně Pongovi, který se rozhlédl po účastnících párty a promluvil.

„Volové, potřebujeme chytit tu děvku, která odsud zdrhla. Rovnou vám chci říct, že vás vůbec k ničemu nepotřebuju, takže můžete zůstat tady a pokračovat v kalbě. Za pět minut odjezd k bráně.“

Kapitán Blázen zavolal luxusní transportér, který jim v pohodlí umožní vyjet za ochranné pole. Ten dorazil z jeho baru asi do šesti a půl minuty, během kterých se nikdo nepřidal, takže na cestu vyrazilo jenom zdravé jádro.

„Kokote, pošli mi souřadnice, kde má ta vesmírná děvka zaparkovanou svoji kraksnu,“ požádal o data Karlos, který seděl za volantem. Blázen se posadil vedle něj a Urgha s Pongem, Rexem a panem Jednookým seděli vzadu a věnovali pozornost různé relaxační zábavě. Kapitán hulil brko a jevil známky nervozity.

„Musíme tu svini dostat, Kokote, monitoruj okolí lodě a zkus zjistit, kde se zrovna mrcha nachází,“ řekl do vysílačky.

„Můj vůdce, pracuji na tom velmi usilovně,“ odpověděl hlas z orbitální dráhy.

Dojeli k bráně v ochranném poli, předjeli frontu vozidel čekajících na průjezd do mrtvé zóny a Rex využil kouzla orgánu a policejní průkazky, aby s minimálním zdržením pokračovali dál.

„Průkazka se vždycky hodí, zvlášť, když jedu se starou na nákup do hypermarketu a chci nechat káru na místě pro invalidu. To byste se posrali, všechny nejlepší místa mají zabraný mrzáci a my normální musíme táhnout nákup zkurveně daleko,“ zasmál se, potáhl z brka a sledoval, jak projeli přetlakovou komorou. Opustili komfortní prostředí kolonie.

„Místní krajina má něco do sebe,“ pověděla Urgha, které koukala skrz okno ven.

„Vo tom žádná,“ zamručel Kapitán a promluvil do vysílačky.

„Máš něco, Kokote?“

„Můj vůdce, vydržte, senzory něco zjistili a ověřuji, zda-li je to náš subjekt.“

„Výborně. Karlos, přidej, musíme být u její lodi první.“

Karlos šlápl na plyn a sjel z vozovky. Záběr z letícího dronu by čtenářovi ukázal mohutný transportér, který svými koly drtí zmrzlé krystaly, řítí se krajinou a zanechává za sebou pomalu usazující ledový prach. Na obzoru spatřili cizí kosmickou loď tvaru doutníku.

„Šéfe, nejezdil bych blízko, potřebujeme bezpečný odstup. Vezmu skafandr a půjdu ven počkat si na ní,“ řekl Pong a šel chystat ochranný oblek.

„Máš asi sedm minut než dorazí Minda, je neuvěřitelně rychlá,“ ozval se Kokotův hlas.

„To stíhám,“ zasmál se Pong, oblékl tenký elastický skafandr a protáhl tělo úzkým průlezem do zadní části transportéru, kde byla malá přechodová komora.

„Ty vole, mínus 180 stupňů, slušná klendra,“ pomyslel si Pong, když vylezl na povrch Titanu. V dálce se lesklo jezero metanu, podrážky drtily krystaly vody a zanechávaly za sebou vyšlapanou stopu. Příliš se však nezdržoval kocháním krásami a mířil rovnou k tubusu lodě.

„Kokote, jak je daleko?“ promluvil do vysílačky.

„Pět minut, máš to tak akorát, abys došel tam a zase zpátky,“ odpověděl Kokot.

„Nene, pěkně dojdu k lodi a počkám si na tu svini. Utekla ze souboje a to já kurevsky nesnáším.“

„Pongu...?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Šéfe, nedovolím ji, aby se nalodila, vždyť by mohla zdrhnout a už bysme ji nikdy nechytili.“

„Pongu,“ zmlkl na okamžik Kapitán, „ty vole, prostě ji zastav a bylo by dobrý, kdyby zůstala naživu. Chápeš?“

„Šéfe, chápu a budu ji moct pak pořádně svázat, mučit a zabít?“

„Úchyle jeden, to víš, že jo,“ promluvil Kapitánův hlas, zaznělo mocné vyfouknutí kouře a pak komunikace vypadla.

Pong stál pod útlou lodí stojící na čtyřech nohách a mířící vysoko k oranžové obloze.

V dálce se vynořila známá postava a zastavila.

Minda stála na střeše výrobní haly a cpala do dávkovače plnou ampuli. Ihned si střelila a do rány po jídelní hůlce nasypala nějaký sajrajt, který zapálila. Zařvala jako raněné mimozemské zvíře a pak zkontrolovala obsah zásobníku.

„Ten zasranej malej skrček, kvůli němu nemám tolik fetu, kolik sem chtěla mít. Někdy se zase vrátím,“ pomyslela si, přes střechy přeskákala k okraji kolonie a lesem zamířila k silovému poli. Nasadila opět dýchací masku a protáhla dírou v ochranné energii.

Cítila, jak chlad proniká zraněním až dovnitř těla a věděla, že nemá moc času. Rozeběhla se a utíkala nejkratší cestou k lodi.

Uhýbala velkým krystalům, přeskakovala louže metanu a snažila se nevnímat zvláštní krásu místa. Ranou pronikal chlad a okrajové buňky začaly jedna po druhé zamrzat. Musela se dostat k lodi dřív, než silný mráz ochromí zbytek těla.

Vyběhla na vrchol kráteru, ve kterém umístila svoji loď. Musela se sklonit a opřít rukama o obě kolena, když spatřila toho podělanýho malýho šmejda se šikmejma očima, jak stojí před vchodem a předvádí meči různé triky, aby zabil utíkající čas. Také si všimla, že najednou přestal a začal se dívat jejím směrem.

Zanedlouho se jejich pohledy znovu setkaly. Oba dva věděli, že z tohoto souboje vyjde živ jenom jeden.

„Vidím, že máš nějaký problémy,“ konstatoval Pong.

„To mi nezabrání, abych tě dorazila a odletěla,“ pověděla suše.

„Si věříš, děvko.“

„Takovej malej skrček mi nemůže ublížit,“ pokusila se zasmát, ale docela ji zatrnulo, protože omrzlina pokročila a cítila, jak ji tuhne rameno a celá ruka.

„Zima, žejo? Co se takhle zahřát?“ zasmál se Pong a zaujal útočný postoj.

Minda povzddechla a zdravou rukou vytáhla mačetu.

„Skončíme to tady a teď,“ vyrazila proti Pongovi.

Její výpad byl nečekaně silný, ale ne tak, jako v továrně. Číňan rychle pochopil, že výhoda je na jeho straně.

Byla taková kosa, že od mečů nelétaly žádné jiskry, které by mohly zapálit veškerý okolní metan. Pong věděl, že nesmí dopustit, aby ho zasáhla, protože poškození skafandru by znamenalo rychlou smrt. A věděla to i Minda.

„Pongu, hlavně ji nezabíjej,“ v reproduktoru promluvil Bláznuv hlas z transportéru, který právě přijel.

„Šéfe... jasný,“ odpověděl Pong a neustával v bojovém kung-fu tanci.

Minda zkoušela různé nechutné triky stylu *házení v dlani zahřátých krystalů metanu Pongovi na kryt helmy, kde se přilepily a značně deformovaly výhled ven*. Setřít ten sajrajt rukou nepomáhalo a rychle pochopil, že je skoro oslepen.

„Šéfe, potřebuju, aby mě Karlos navigoval, hovno vidím,“ zakřičel do mikrofonu.

„Cože, ty vole? Je na jedný hodině!“ zařval Karlos, který bleskově pochopil, v čem má Pong problém.

Číňan se bystře zorientoval a díky tomu, že zesílil zvuk venkovních mikrofonů, zvládal orientaci podle zvuku.

„Mindo, ty děvko, začínáš mě pěkně srát,“ provedl výpad a zasáhl soupeřku do zraněné ruky, do které pronikl mráz a prudce zmrazil úd od dlaní skoro až k rameni.

„Svině,“ opětovala výpad, ale Pongovi se podařilo podklouznout pod jejím rozkrokem a rukou podráždil velkou velbloudí nohu.

Minda se zarazila a pak rychle otočila.

„Ty dobytku,“ jak smyslů zbavená se vrhla po Číňanovi, který měl co dělat, aby odrážel prudké výpady. Najednou ležel na zádech a skřížené meče zadržovaly Mindu. Už, už to vypadalo, že s Pongem bude amen, když uslyšel Karlosův řev.

„Chcanky, použij chcanky ze zásobníku a chrstni ji je do ksichtu!“

„Cože?“ zamručel Pong.

„Normálně ji vypust' chcanky přímo do ksichtu, mráz a zmrzlá kyselina močová udělá svoji práci.“

Pong loktem pravé ruky prudce několikrát udeřil do ovládacího panelu, než úspěšně zasáhl ventil pro vypouštění moči. Na temeni helmy vyjel malý výstupek s otvorem.

„Ty vole, ještě jednou,“ řekl Karlos, který pečlivě monitoroval funkce skafandru.

Pong sebou škubl a z otvoru na helmě vytryskl proud žluté látky, která okamžitě zmrzla a v podobě ledového rosolu letěla přímo k Mindyně maskce, kterou kompletně pokryla a začala rozežírat hledí.

Minda leknutím odskočila a oběma rukama chytla močovinu v obličejí. To neměla dělat, protože její dlaně skončily přilepené k tváři. Hned pochopila, že kdyby je pokusila odtrhnout, zemře udušením a chladem.

„Magických chcanků čas, už je tady zas. Karlosi, neuvěřitelný. Vlastníma chcankama sem ještě nikdy nikoho nezabil. Až málem dnes.“

„Seš dobrej básník duše, Pongu, ale teď počkej, zavolám Kokota, aby tady přistál a my se mohli přesunout do většího pohodlí,“ řekl Karlos.

Kokot s Kapkou přistál nedaleko a všichni byli rádi. Pan Jednooký, Blázen, Pong a Kokot stáli v ošetřovně a přemýšleli.

„Šéfe, můžu ji zkusit nasrat na ksicht, třeba by to pomohlo rozpustit chcanky,“ řekl s rozpustilým tónem v hlasu Pong, který už byl natěšený na výslech a následnou popravicičku.

„To by asi nepomohlo, musím najít něco jinýho,“ odpověděl Kokot a prohledával skříň.

„Tohle by mělo stačit,“ zvedl laserový skalpel a přešel k hlavě Mindy, která měla stále na helmě přilepené ruce, něco huhlala a snažila se vymanit z pout.

„Mindo, moc sebou necukej nebo to bude bolet víc,“ sklonil se nad ní a začal vyřezávat hledí, aby uvolnil ruce.

Blázen hulil brko, Pong hlídal, pan Jednooký upíjel z láhve a všichni sledovali operaci. Zanedlouho měl Kokot odříznutou Mindinu masku a Pong její ruce uvozoval popruhy ke stolu.

„Konečně tě poznávám,“ řekl Jednooký a vyfoukl zajatkyni do obličeje marihuanu.

„Ty seš nový Nejvyšší představený, že ano? Slyšela jsem o tobě, ale vůbec by mě nenapadlo, že se setkáme právě teď a právě tady,“ řekla Minda.

„Jsem slyšel v poslední době, že pěkně zlobíš. Pro koho pracuješ?“ položil otázku Nejvyšší.

„Naser si, neřeknu,“ zasmála se.

„Já tě donutím,“ sladce zašeptal Mindě Pong do ouška.

„Ale no tak, snažíš se mě pobavit, koloušku?“ koketním hlasem odpověděla.

„Ty moje laňko, jsi tak roztomilá. Kokote, můžeš mi udělat rentgen celého těla, abych věděl jakou má fyziologii? Tuhle rasu neznám.“

„Není problém, Pongu,“ řekl Kokot, přesunul nad Mindu těleso zdravotního skeneru a zapnul ho.

Pong prohlížel výstupní obrazy a uznale pokyvoval hlavou nad tělesnou skladbou.

„Málem sem tě zabil už v fabrice, jak se tak dívám,“ konstatoval.

„Bylo to těsný a teď mě jako zabiješ spoutanou?“

„Nezabiju, nejdřív z tebe dostanu informace, pak tě uvolním a dáme férovku, nejsem zbabělec,“ řekl Pong a začal se přehrabovat v lékařských nástrojích.

„A si myslíš, že ze mě něco dostaneš?“ drze se zasmála Minda.

„Já doufám, že jo,“ opětoval úsměv Pong, vytáhl akupunkturní jehly a první zapíchl pod koleno zajatkyně.

„Co to k...?“ vyjekla Minda, protože přestala cítit nohu. Za chvíli přestala cítit druhou nohu a stejně tak ruce a trup.

„Dobrý, žejo?“ zasmál se zase Pong a ukázal Mindě monitor, na kterém byla zobrazena Velká Shaolinská databáze organismů a jejich čakrálních proudů včetně citlivých smrtících míst.

„To je váš druh, mám vás v databázi.“

„Není možný,“ dívala se Minda na obraz svého druhu s červenými tečkami po těle, jenž značily významná místa.

„Pokud rozumím dobře, když zabodnu jehlu sem do tohohle místa, začneš krvácet z uší,“ prohlížel Pong podbříšek Mindy a použil jehlu na jednom daném místě. Přesunul pohled na hlavu a chvíli se díval.

„Začínají mě tlačit uši. Co si mi to udělal, zasranej skrčku?“

„Vždyť jsem to říkal, už ti začíná téct krev z uší,“ sklonil hlavu Pong a sledoval čůrek vytékající krve.

„Ty seš svině a to jako čekáte, že vám něco řeknu?“ zařvala Minda a plivla krvavou slinu Pongovi do obličeje. Ten vytáhl hedvábný kapesníček, kterým otřel obličej.

„Šéfe, bude těžkej oříšek, ale našťestí má její druh hodně zajímavých bodů po těle.“

„Pongu, jak dlouho ti bude trvat, než ji zpracuješ a rozmluvíš?“ zeptal se Jednooký a potáhl z brka.

„Prostě dělej co musíš,“ řekl Blázen, který otevřel dalšího studeného lahváče a k němu zapálil joint.

Pong vybral další bod a zabodl jehlu.

„Nyní začneš krvácet z očí a nosu,“ řekl a rovnou zabodl další jehlu, „a tahle způsobí, že tě začne pálit prdel.“

Minda vyhrkla řadu nadávek, ale to už její oči nabývaly na objemu a začaly vylézat z důlků.

„Dost nechutný,“ konstatoval Kapitán a nevěřičně zíral na to, co měl před sebou.

Ze slzného kanálku vytékala čůrkem krev a oči stále zvětšovaly svůj objem. V jednu chvíli sebou všichni trhli od toho leknutí, když bulvy jako dva ping-pongové míčky vyskočily z otvorů a zůstaly viset na očních nervech.

„A ty vole, ještě štěstí, že tu nejsou ženský, ty by se posraly,“ řekl Jednooký a musel to spláchnout řádným lokem.

Mindy zachrčela.

Teď by se asi hodilo pro pobavení diváka přepnout do zorného pole Mindy, protože výše popsaný okamžik si zaslouží záběr z pohledu nebohé mučené oběti.

„Svině zasraný,“ pomyslela si, když spokojená s přesností zásahu slinou sledovala, kam Pong zabodne další jehlu.

Viděla skloněný Pongův vousatý obličej a jeho výraz, ve kterém se zračilo maximální uspokojení. „Jemu to dělá normálně dobře. Nevěřím, že někoho takovýho mohla stvořit příroda mimo můj hnusný rodný domov,“ proběhlo její hlavou, když tu ale ucítila hodně nepříjemný tlak v očích, mnohem nepříjemnější než ten v uších a navíc si uvědomila, že prdel začíná příšerně pálit. Ale to bylo hovno oproti tomu, když prostor zdeformoval do pohledu rybím okem a oční bulvy tlačily do lebeční kosti. Krátce na to pocítila, jak se zrakové orgány začínají valit ven.

Tlak najednou skončil a ozvalo se lupnutí, jako když odskočí zátko z láhve bublinkové limonády. Prostor se najednou totálně zkrivil a ona viděla jedním okem levou ruku a druhým svůj jícen, protože oko skončilo v otevřených ústech.

„Co to kurva...?“ běželo mozkovými synapsemi, které přerušila prudká bolest hlavy, když levé oko uvidělo Pongův palec a ukazováček, který do něj cvrnkl, až se rozlétlo jako na gumovém lanku.

„Povíš nám všechno co chceme vědět nebo si dáme repete?“ smál se Pong a rukou vrátil levé oko do očního důlku.

Druhé oko vidělo hýbající se hlasivky, které se snažily vydat hlásku, ale nešlo to, protože Minda měla příšerný strach hýbat čelistmi, aby nepřekousla oční nerv.

„Bojíš se, co?“ vycítil Pong strach a předvedl falešný výpad dlaní na spodní čelist. Minda se posrala, když mistrova ruka zastavila milimetr od brady. Pong oko vytáhl a vrátil zpět na své místo.

Minda otočila hlavu a začala zvracet.

„Pálí mě prdel, bolejí oči, uši a nos, co chcete vědět? S těma očima to bylo fakt zkriveně hnusný a odporný,“ rezignovaně ohlásila.

„Pro koho, kurva, děláš?“ otráveně zopakoval Jednooký.

„Chmmm...“ vzdychla a podívala se na Ponga, který významně pokyvoval rukou, ve které držel svazek jehel. Nenuceně mrkl, usmál se, promnul čínský vous a pohladil dlouhé obočí.

„Tak co bude?“ zeptal se nervozně Blázen.

„Já nevím jak začít, když vám to řeknu, budu mrtvá.“

„Mrtvá budeš tak jako tak, takže začni povídat,“ odsekl Pong a vytáhl jednu z jehel.

„Dobře, dobře. Je za tím vrchní eunuch Ho, který má takového zvláštního koníčka,“ začalo z ní lézt.

„Kdo je kurva eunuch Ho a jakýho má kurva koníčka?“ kroutil hlavou Blázen a zíral po Jednookém, který měl kamenný výraz a brko v ústech.

„Sbírá exotický drogy a mě si najal, abych pro něj pracovala a hledala mu nový produkty,“ odpověděla.

„A kdo je ten Ho?“

„Vrchní eunuch Ho je správce domu Zakázaného císaře.“

Pong se zarazil a přestal kývat jehlou v ruce.

„Co je? Něco sem ti připomněla, šikmookej skrčku? Měla bych, Ho a všichni ostatní tam vypadají jako ty.“

„Kdo je kurva Zakázaný císař???“ unikalo Kapitánovi Bláznovi, protože mu došlo, že je v tuto chvíli jediný, který naprosto nechápe, která bije.

„Zakázaný císař je vládce Zakázané říše,“ rozesmála se Minda na celé kolo.

„Ale kurva už dost, tady si ze mě nikdo prdel dělat nebude,“ rozčílil se Blázen, až zlomil joint.

„Šéfe, to není možný, aby to byli oni...“ mekotal Pong.

„Pongu, kdo kurva oni?“

„Můj vůdce, uprchlíci, kteří opustili Zemi v 21. století z důvodů pronásledování komunisty,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Přesně tak, obsadili několik planetárních systémů hluboko ve středu Galaxie. Moc se o nich neví, jsou uzavřeni do sebe a s okolím příliš nekomunikují. Občas nějaký obchod, sem tam vyvraždění primitivní civilizace, ale nikdy nic výrazného,“ řekl Jednooký a podíval se po Mindě.

„Si tady skutečně jenom kvůli drogám?“

„Sem,“ řekla.

„Tak ať na Pong uzavře, musíme tě zabít, protože jinak by přišli další lovci eunucha Ho. Von je fakt blázen.“

„Jednookej, ty ho znáš?“ zeptal se Blázen.

„Párkrát sme se viděli u madam Kawasaki. Příšerná smažka s úchylnejma sexuálníma choutkama. Hrozně rád mučí,“ nad něčím ještě přemýšlel Jednooký.

„Kurva, já sem tady taky!“ vykřikl Pong, „já myslel, že jsou to jen pověsti a že během útěku všichni zahynuli.“

„Pongu, nikoliv, cestu jich přežilo tak akorát, aby byli schopni založit novou civilizaci,“ řekl Jednooký.

„Takže, já tam někde můžu mít svoje příbuzný,“ zasníl se Pong.

„Cože?“ otočil se Blázen.

„Šéfe, mezi mými předky byli uprchlíci. Ty vole, to by bylo hustý, kdybych je potkal,“ sníl dál Číňan.

„No to by byla zkurvená náhoda, ale teď už to skončí, ať můžeme jít zpět pařit do klubu,“ rozhodl Kapitán. Zvedl se a s panem Jednookým odešel, aby nechal Ponga s Kokotem samotné.

„Jak to teďka bude?“ zeptala se Minda.

„Já ti nevím, nějak sem si všechno rozmyslel a myslím, že je čas vrátit se za slušnejma děvkama na mejdan. Kokote, pomůžeš mi ji vyhodit do odpadu?“

„Nevidím problém. Živou?“ zeptal se Kokot.

„Do drtičky? Nejsem úchyl, myslím, že trpěla už dost,“ podíval se Pong na Mindu, vytáhl nůž, rychle prořízl Mindino hrdlo a dlouze se díval do očí, ze kterých odcházel život.